

El nou Buick era un cotxàs amb tots els ets i uts. Tenia rodes blanques i més cromats que el taüt amb rodes de *Plunder Road*. Jo tenia ganes d'anar volant fins a Los Angeles a veure el pare. Volia reprendre la meua vida de fantasia en el meu territori.

La nit de Cap d'Any, els grans van anar a una sala de festes. Una immigrant alemanya ens va fer de cangur als meus cosins i a mi. Tenia disset o divuit anys, acne juvenil i alguns quilos de més. Duia una brusa de rens i una faldilla de franel·la amb un gos falder brodat de color rosa. Desprenia vibracions de les joventuts hitlerianes.

A mi em va acotxar l'últim. La porta de l'habitació estava tancada. La seva manera de papallonejar tenia un no-sé-què molt poc *kosher*. Es va asseure al caire del llit i em va amanyagar. Les vibracions es van intensificar. Va retirar les mantes i el llençol, i em va fer una mamada.

Em va agradar i em va disgustar en la mateixa mesura. Vaig aguantar trenta segons i la vaig apartar. Va dir alguna porcada en *kartoffeln* i va marxar precipitadament de la cambra. Jo vaig apagar els llums i vaig barrinar per desempallegar-me del mal rotllo.

Més que atacat, em vaig sentir estabornit. Vaig recordar el llibre dels encanteris màgics. Vaig suposar que es devia poder fer un elixir que t'esborrés la memòria. I, alhora, podia crear unes pólvores de visió amb raigs X. Amb aquelles ulleres m'havien estafat. El beuratge de visió secreta repararia aquest tort.

Em vaig adormir a l'any 57 i em vaig despertar a l'any 58. La Jean Hilliker i jo vam fotre el camp de Madison entre flocs de neus. La cosa va empitjorar en qüestió d'hores. Vam travessar la frontera amb Iowa. La carretera estava glaçada. La neu s'havia convertit en gel. La mare va aparcar al voral i em va embolcallar al seient del darrere. Els vehicles perdien

adherència i lliscaven per l'autopista. Les rodes patinaven sobre l'asfalt relliscós. Hi va haver múltiples topades a poca velocitat. Els conductors temeraris cremaven la goma dels neumàtics i acabaven als camps de blat de moro.

La Jean Hilliker em va picar l'ullet. Feia comèdia. Tinc l'escena sencera gravada a la memòria. Duia una bufanda de tartà sobre els cabells i un abric marró. Va tornar a la carretera.

Jo observava. Ella encenia una cigarreta rere l'altra mentre conduïa. Trepitjava els pedals amb els peus enfundats a les mitges i sense sabates, i avançava amb marxés curtes. Tot al voltant, els cotxes feien caramboles, xocaven i rebotaven cap enrere. La Jean anava pel carril lent i va trepitjar fang amb les rodes de la dreta. Fragments de glaç van esquitxar el parabrisa. La Jean va fer anar el dispositiu antiglaç i el gel es va fondre amb el contacte amb l'eixugaparabrisa. El cotxe era una sauna. La Jean es va treure l'abric. Duia una brusa blava de màniga curta a sota. Em vaig fixar que tenia uns braços pàl·lids i molt bonics.

Entràvem i sortíem de sots enfangats. Ens arrambàvem a les tanques de les finques i vam perdre el retrovisor de la dreta. La Jean escrutava la calçada per no ficar-se en trams glaçats. Avançava els cotxes que lliscaven cap enrere i obria bé els ulls per si en veia d'altres. Agafava el volant de qualsevol manera i l'assegurava amb el genoll esquerre. Fumava cigarretes i tenia els artells blancs.

El temps va canviar. El glaç es va fondre i va deixar la calçada transitable. Ens vam desviar cap a un motel de carretera i vam agafar una habitació per passar-hi la nit. Tenia les parets de fusta amb motlures de guix. La mare va trobar un quartet de corda a la ràdio. Estàvem xops de suor a causa del seu hàbil truc amb el dispositiu antiglaç. Jo em vaig dutxar primer i em vaig posar el pijama.

Ella semblava diferent, aquella nit. Per un moment, va superar el pare en el meu cor esbojarrat. Tenia la mirada tensa i amb uns tons grisos diferents dels de sempre. Havia somrigut i havia dit «Ui!» cada vegada que topava amb una bústia.

Jo vaig fer veure que dormia. Ella va sortir del núvol de vapor i es va treure la tovallola, despullada. Vaig entreobrir els ulls i vaig memoritzar el seu cos per trilionèsima vegada. No amagava mai la seva nuesa. Tampoc no en feia gala. Era infermera diplomada. La seva nuesa sempre era inexpressiva i brusca. Era una dona de ciències i no hi havia dubte que per ella el sexe era una funció cel·lular. Volia que li fes preguntes sobre les veritats de la vida. Volia fer valdre la seva condició de mare il·lustrada, la primera Hilliker que havia estudiat a la universitat. Jo no volia respostes abstractes. Volia saber coses d'Ella i del sexe en un to seductor amb un deix místic. Volia Déu i la volia a Ella i al seu món a part en proporcions perfectes.

Jo ja l'havia vist mans a l'obra. El cretí d'en Hank Hart va ser el seu primer rotllo postdivorci. Vaig copsar part de la mecànica mentre mirava des de la porta. En Hank Hart havia perdut un polze en un accident amb una fresadora. La mare havia perdut la punta d'un mugró a causa d'una infecció postpart. Jo fullejava la Bíblia i els diaris sensacionalistes del pare buscant-hi combinacions impensables de sexe amb amputacions. Hi vaig trobar condemnes de l'adulteri i insinuacions pecaminoses. I vaig tornar a espiar dones a la recerca de respostes.

L'endemà vam sortir de la zona de la tempesta i vam arribar a Texas. Jo clavava els ulls a les noies dels cotxes i em gratava els ous dissimuladament. La mare em va dir que potser ens traslladaríem al febrer. Estava obsessionada amb una casa de San Gabriel Valley. Se'ns estava acabant la pasta. Malgastàvem els diners en hamburgueses amb formatge i motels ru-

rals. El Buick xuclava gasolina amb un alt índex d'octà amb els seus quatre supercarburadors. Vam fer nit a Albuquerque i vam anar al cine. Feien un nyap de tema mariner que es deia *Foc amagat*. Les estrelles: Robert Mitchum, Jack Lemmon i Rita Hayworth.

Vaig assenyalar el nom de Hayworth a la pantalla. La mare el va fulminar amb la mirada. El meu pare coneixia *La Roja Rita* dels anys trenta. Abans de lligar amb la Jean, cap a l'any 40. La Rita era mig anglesa mig aristòcrata mexicana. El pare treballava de crupier a Tijuana. El pare de la Rita el va contractar perquè fes de gos guardià de la seva filla i espantés els borinots. El pare deia que se l'havia passada per la pedra. No puc verificar aquesta afirmació. El que sí que va ser és el seu titella durant molt de temps. La Rita va fer fora el gandul del meu pare cap a l'any 50.

Els meus pares no eren fàcils d'etiquetar. La Jean Hilliker va arribar a Los Angeles a finals del 38. Va guanyar un concurs de bellesa, no va passar la prova de pantalla i se'n va tornar a Chicago. Vivia en un apartament espaiós amb quatre infermeres més. Una lesbiana cavallot les feia anar totes per on volia. La Jean es va quedar prenyada, va provar d'avortar tota sola i va tenir una hemorràgia. Un amic metge va reparar la destrossa. Va tenir una aventura amb ell, el va deixar penjat i es va casar amb un paio de pasta. El matrimoni número 1 va fer aigües aviat. La Jean va recordar que bonica que era Los Angeles i va agafar un autobús. Una amiga coneixia una escalfabraguetes que es deia Jean Feese. La Jean F. estava casada amb un bala perduda molt ben plantat que es deia Ellroy.

Es van conèixer, van saltar guspises i van anar a viure junts. El pare va plantar la Jean número 1. La Jean número 2 va quedar prenyada l'any 47. Es van casar a l'agost. Un embaràs tumultuós que presagiava la meua vida intensament tumultuosa i cartografiada per la memòria.

La Rita Hayworth mai no em va fer el pes. Es perfilava les celles, es depilava a la cera, portava laca, esmalt d'ungles, duia postissos i farcits. Va fotre fora el pare abans que el matrimoni Hilliker-Ellroy s'ensorrés. Era el *deus ex machina* absent del pare. Ell tenia una relació molt agradable amb la Rita. La va acabar ella, no ell. L'esperaven més relacions agradables. Hi havia altres Rites a la vora. Ja se'n lligaria una.

Era el típic numeret de perdedor davant d'un nen pocasolta predisposat a creure-s'ho. Vaig sentir-l'hi a dir en to queixós, rondinaire i hipòcrita. La Jean Hilliker l'hi va sentir a dir entre crits, sanglots i brams quan tots dos es tancaven a la seva habitació. Subestimava la meua capacitat de parar l'orella i extrapolar. No es pensava que tingués el do de desxifrar els sospirs. Ella discutia amb el pare a menys volum i amb menys patetisme. Jo observava com la tristesa i la ràbia s'acumulaven i anaven de dins cap a fora. No vaig sentir que ella ho digués mai. Veia com ho pensava i ho reprimia de fora endins.

Ets dèbil. Vius de les dones. No deixaré que t'aprofitis gaire més de mi.

Jo sabia que tenia raó. Aleshores.

Jo estava de part del pare. Aleshores.

Aleshores jo odiava la mare. L'odiava perquè ell era jo, i quan se n'hagués anat jo em quedaria sol amb l'enormitat de la meua vergonya. L'odiava a ella perquè la volia de maneres inconfessables.

Aleshores era un Ellroy. Ara sóc un Hilliker. El nostre orgull, la meua identitat dividida.

El pare em va convertir en còmplice de la seva profanació. El seu mantra era: «És una borratxa i una puta.» Em vaig adherir covardament al seu dictat. Em va dir que tenia investigadors privats que vigilaven la mare. Aleshores me'l vaig creure. Ara sé que només eren paraules. Aleshores no tenia

importància. *Cherchez la femme*. Els detectius imaginaris em van portar a les dones.

Tots els homes solitaris eren detectius. Qualsevol home que passés pel carrer era un detectiu. Qualsevol home que s'amagués rere diaris em seguia específicament a mi. El pare havia contractat una agència de detectius sencera, pel cap baix. I un nombre idèntic de perdiguers empaitaven la mare.

El pare havia sortit a descobrir la pròxima Rita Hayworth. La descripció de la seva feina era «esclau de la indústria del cinema» i «proveïdor de les clavegueres de Hollywood». Parlava d'un cop de sort imaginari. Havia comprat la gallina dels ous d'or per la qual es delien el sergent Bilko i el Kingfish entre ensarronades i cobdícia. La moguda dels detectius sortia cara. Fins a aquest punt m'estimava, el pare. La Guàrdia de Corps em guardava el cos. La guàrdia número 2 seguia els passos de la pèl-roja fins a bars de mala mort i motels de llençols calents. Costava de vendre, la depravació moral. Els jutges de menors s'acostumaven a posar de part de les mares. El pare tenia la basa de la indústria del cinema. Coneixia els jutges jueus sobornables. Havia pagat una calerada perquè en Perry Mason s'encarregués del cas.

Allò em va deixar bocabadat. Veia el *Perry Mason* cada setmana. El meu cas podia acabar sortint a la tele.

L'escola era a Wilshire i Yale. Vivíem a la cruïlla de Broadway i Princeton. A Santa Monica hi havia un trànsit de viants relativament intens. La majoria de dies anava a peu a l'escola i a l'hora de tornar a casa m'entretenia. Vagarejava dins d'una circumferència de tres quilòmetres. A Wilshire hi havia un escampall de cocteleries i hotels barats. M'encantaven el Broken Drum, el Fox and Hounds i l'Ivanhoe. Feia el ronso a la porta i observava com els detectius entraven i es dispersaven. Els feia mirades sumàries i desviava els ulls cap a qualsevol dona que hi hagués a la vora. Confirmava que els

gorilles del pare estaven per la feina i em tornava boig amb l'ambient que s'hi respirava.

És la boirina de fa cinquanta anys de les pel·lícules en color dels anys cinquanta. Rodada en VistaVision i PecatColor. Hi ha tot d'imatges congelades i de salts de fotograma que corresponen a nous estímuls i que donen fe de la meua atenció dividida.

Hi ha detalls ben conservats. Universitàries que baixen de l'autobús de Wilshire. Una noia porta penjant els llibres de text, lligats amb una corretja marró. Segueixo una noia rodanxona d'amagat. Duu els braços nus. Li cau constantment un tirant del vestit i se'l torna a posar bé. Té un borriçol fosc i el dissimula amb maquillatge. Miro com les dones entren a les habitacions de l'Ivanhoe. Una dona té pinta d'italiana i es pessiga les carreres de les mitges. Les parades d'autobús eren un lloc privilegiat per a la contemplació repetida. Vaig veure el mateix detectiu de Santa Monica i Franklin diverses vegades. Sempre xerrava amb una veïna. Un dia la dona portava un vestit verd fosc i ensenyava un bon tros d'esquena. Se li havia encallat la cremallera amb el tirant dels sostenidors. Va explicar a aquell home que treballava a Beverly Hills. En comptes de bossa de mà duia maletí. Vaig calcular que tenia la mateixa edat que la Jean Hilliker. Sempre es fumava una última cigarreta i la llançava davant la roda davantera dreta de l'autobús.

Un vespre la vaig esperar. Jo tenia nou anys i ja estava així d'obsessionat. L'autobús de la ruta oest la va deixar a la parada de l'altra banda del carrer. La vaig seguir de prop fins a una casa d'Arizona. Va obrir la porta i em va veure. Em va mirar amb ulls esquizofrènics i va tancar la porta. No la vaig tornar a veure mai més.

Era la vigilància dintre la vigilància. Entrava a les cafeteries sense saludar, feia servir el vàter i sortia tal com havia en-

trat. M'esmunyia als bars *verboten* a la canalla i feia una ullada al taulell. Veia dones reflectides als miralls que hi havia sobre la barra. Veia dones fent girar els cendrers amb cara pensativa. Veia dones amb una sabata de tacó baix que els penjava d'un peu.

L'institut Samo i l'acadèmia Lincoln eren a prop de casa. Els dies d'escola un seguit de nois apareixia al meu carrer cap a les quatre de la tarda. Nois i noies junts. Nanos més grans. Les noies abraçaven els llibres de text i s'aixafaven els pits. Una noia posava la barbata sobre els llibres i es contornejava en caminar. Sempre es quedava més enrere que els altres nanos. Era molt blanca. Tenia els cabells llargs i foscos i duia ulleres. Vivia a un jardí de distància de casa meva. No sabia com es deia. Vaig decidir dir-li «Joan».

Vaig espiar casa seva. La vaig veure llegir unes quantes vegades. Seia de través en una butaca i bellugava els peus. Vaig estudiar la seva vida familiar. El pare duia un casquet jueu i adorava la seva filla. La mare preferia el ximplet del seu germà. Fa cinquanta anys que penso en la Joan i que prego per ella sense interrupció. Aleshores la vaig considerar una profeta. No m'equivocava. La dona que realment es deia Joan va aparèixer quaranta-sis anys més tard. Físicament, era idèntica punt per punt a l'estudiant d'institut que jo havia batejat amb el seu nom.

Ara les dues Joans s'han esfumat. La Joan de debò tenia uns cabells preciosos amb flocs grisos. Fa quatre anys que no la veig. M'han dit que té un fill. Em pregunto quants cabells grisos més s'han esquitllat entre els negres.

Vam tornar a Los Angeles entre fums de combustió i amb un dòlar noranta-vuit a la butxaca. El Buick tenia ratllades a la pintura i li faltava el retrovisor de la dreta. Vaig tornar a ron-

dar els carrers i a rumiar. La Jean Hilliker va tornar al *bourbon* i a Brahms, i a la feina d'infermera a Airtek Dynamics.

No pensava en el llibre de màgia ni en la xicoteta nazi i la seva mamada interrompuda. No vaig preparar cap beuratge. Un matí fred em vaig empenyar amb la mare sortint de l'església. Li vaig dir que vigilés: el pare havia contractat en Perry Mason per aconseguir la meua custòdia. La Jean Hilliker es va fer un tip de riure. Em va explicar que en Perry Mason era un personatge de ficció de la tele. Més encara: aquell actor de celles prominents és un marieta.

El vell em continuava burxant perquè espies la mare. No parava de trucar a casa i de fer-la parar boja. Ella sempre deia que ens mudàriem als afores.

Hi insistia, s'hi obstinava, xerrotejava, m'amanyagava, mentia. «Els afores»: eufemisme/propaganda/galindaina d'una llengua viperina. San Gabriel Valley era una condemna a l'exili. Blancs incultes i esquenes mullades. Una merdeta de paradís.

Evidentment, vam anar-hi a viure.

Evidentment, ella hi va morir.

Evidentment, la seva mort la vaig provocar jo.

Em llanço als peus de les dones i els parlo tot sol a les fosques. Elles em contesten. M'han convençut que en tinc la culpa.

Vam marxar just abans del dia de Sant Valentí. Vaig passar una felicitació amb un cor vermell enorme per sota la porta de la Joan. Quaranta-vuit anys més tard, vaig comprar una felicitació de Sant Valentí i una brusa per a la dona que es deia Joan de debò. Vam fer l'amor a la *suite* d'un hotel i vam planejar la nostra boda.

Tot va acabar poc després. Ara estic sol amb tot d'imatgeria de la Joan. Contemplo mentalment com es fa gran i forta. És dins meu amb la resta de dones, totes diferents les unes de les altres.